

Reacties & ervaringen

Bondsdag 2008, een feestelijke ontmoeting

Henk Bouwmeester

Kilometers van huis en weken voor de Bondsdag ontmoetten we elkaar voor het eerst. Nadat we ons aan elkaar hadden voorgesteld, kregen we het als vanzelf over de aanstaande Bondsdag. Nee, ze wist nog niet of ze wel zou gaan. Waarschijnlijk niet. Maar wist ze dan wel dat ds. Paul Waterval zou spreken? Over haar en mijn van God gegeven en gewezen identiteit en bestemming? Op slag verdween haar twijfel en neiging tot niet gaan: tot ziens dus, op de aanstaande Bondsdag.

De Bondsdag, feest van ontmoeting. Daarvoor waren ruim 700 'broers en zussen' van heinde en ver naar Driebergen gekomen. 'Ver' kreeg deze Bondsdag gestalte in de aanwezigheid van een echtpaar uit Australië. En een zuster uit Bilthoven gaf aan 'heinde' een bijzondere betekenis. Zij was door haar nichten uitgenodigd eens mee te gaan naar de Bondsdag. Later hoorde ik haar reactie: 'Geweldig, zoiets hebben wij (in de PKN) niet!' Daarbij doelde zij vooral op – zoals dominee Waterval het doel van deze dag omschreef – de ontmoeting van elkaar en de ontmoeting met God. Om na te denken over de inspirerende woorden over onze identiteit en bestemming. Adembenemende woorden! Iemand die het bondsdagonderwerp zo omschrijft hoef je eigenlijk niet te vragen waarom hij juist dit onderwerp koos. Dat bleek wel toen ik het hem toch vroeg. 'Omdat we zo rijk zijn en ik de inspirerende woorden van God graag wil delen met anderen!'

Voordat hij het woord kreeg moest Inge Laan echter wel proberen de zaal stil te krijgen. Deze keer lukte het haar niet met een enkel woord. Misschien wel omdat nogal wat mensen later dan hun bedoeling was de zaal binnenkwamen. Een staking van het openbaar vervoer en behoorlijke files hadden maar weinig ruimte gelaten voor een feestelijk ontmoeten vooraf. Dat maakte Inge Laan ruimschoots goed door voor te stellen dat iedereen de buurman of buurvrouw naast wie hij of zij zat, eerst maar eens hartelijk zou groeten. Prachtig toch! Je zult maar met je man of vrouw naar de Bondsdag zijn gekomen en aan een gangpad zitten! Toen duurde het nog weer langer voordat het echt stil werd en de Bondsdag ook officieel kon beginnen.

Met de slotregels van het gedicht *Identiteit* gaf Rijnne van der Kaaden een prachtige opmaat voor het referaat van ds. Waterval: *Ik wil geslepen kristal zijn om uit te stralen wie ik ben: kind van God.*

Ds. Waterval wilde met zijn referaat (elders in dit nummer van *WegWijs* kunt u het allemaal nog eens rustig nalezen en op u laten inwerken) ons allen stimuleren, bemoedigen en prikkelen. Met adembenemende woorden uit de Bijbel over je identiteit en bestemming: God koos ons uit om zijn grote daden te verkondigen. Het zal je maar gezegd worden! Laat het missionaire gemeente zijn dus maar een heel grote hype zijn of worden.

Een trouwe bondsdagbezoekster in klederdracht (drie keer reden waar zij vandaan kwam) had dit met een dubbel oor beluisterd (ze had ook twee oren). 'Inderdaad, we moeten missionair zijn, maar tegelijk ook binnen waakzaam.' Dat ds. Waterval mensen gestimuleerd, bemoedigd en ook wel geprikkeld had, bleek overduidelijk uit de gesprekken tijdens de lunch. Niet het minst in de rij wachtenden voor de soep toen het wachten wat langer duurde dan de soep heet was.

Iedereen was het er helemaal over eens dat de a-capellagroep Achteloos, die 's middags acte de présence gaf, de liederen zo prachtig ten gehore bracht dat daaraan niet achteloos voorbijgegaan kon worden. Misschien ook wel omdat sommige melodieën zo'n duidelijke herinnering aan vroeger oproepen.

Over zingen gesproken. Iemand vond het samen zingen in de grote zaal heel apart. Je hoorde anderen zingen. Maar toch leken hun klanken op hetzelfde moment dat ze klonken te vervluchtigen. Behalve je eigen klanken. Die daardoor extra weerklank vonden in je hart: *'Heer, u bent de grond waarop ik sta.'* Want *'nog eer ik was geboren heeft uw liefde mij verkoren'*.

Een paar dames uit Urk vonden het een geweldige Bondsdag. Het onderwerp was in ieder geval heel wat gemakkelijker te begrijpen dan vorig jaar. En vertelster Ester Dijk had heel duidelijk – zoals van iedereen – hun hart gestolen door de sprankelende, humoristische en toch integere manier waarop zij in woord, toon en gebaar de woorden van ds. Waterval bevestigde. *'Zij zou,'* zo meenden de Urksters, *'in een kerk waar de vrouw in het ambt is toegelaten een heel goede predikant zijn.'*

Niet eens zo verkeerd ingeschat. Want toen ik Ester Dijk ook persoonlijk bedankte voor haar *'vertelling'*, reageerde ze: *'Gods Woord dat is het, die lijnen zien. Het klopt helemaal. Ook vandaag. Geweldig!'*

Overigens wilden de dames uit Urk nog wel kwijt dat ze het jammer vonden dat er maar zo weinig jongere vrouwen (en mannen) naar de Bondsdag waren gekomen. Een trouwe bezoeker uit Deventer was het daarmee helemaal eens. Zij kwam al vanaf de jaren zeventig. En zag vandaag, zowat dertig jaar later, eigenlijk nog steeds dezelfde gezichten. Alleen een beetje (boel) ouder.

Toen ik dat na afloop van de Bondsdag bij het verlaten van de zaal aan een buitengewoon enthousiaste bondsdagbezoeker doorgaf, bracht haar dat op een idee: *'Volgend jaar zal ik eens vragen of mijn dochter meegaat naar de Bondsdag.'* Inderdaad een goed idee. Maak er maar een moeder-dochterdag van. Een vader-zoondag is ook prima.

Meet and praise!

Wij zijn immers een volk door God gekozen om zijn grote daden te verkondigen!

Nou dan!